

ЛЬОНКОМБІНАТ

БАТЬКОВА
ДОЛЯ

ЛЬОНКОМБІНАТ

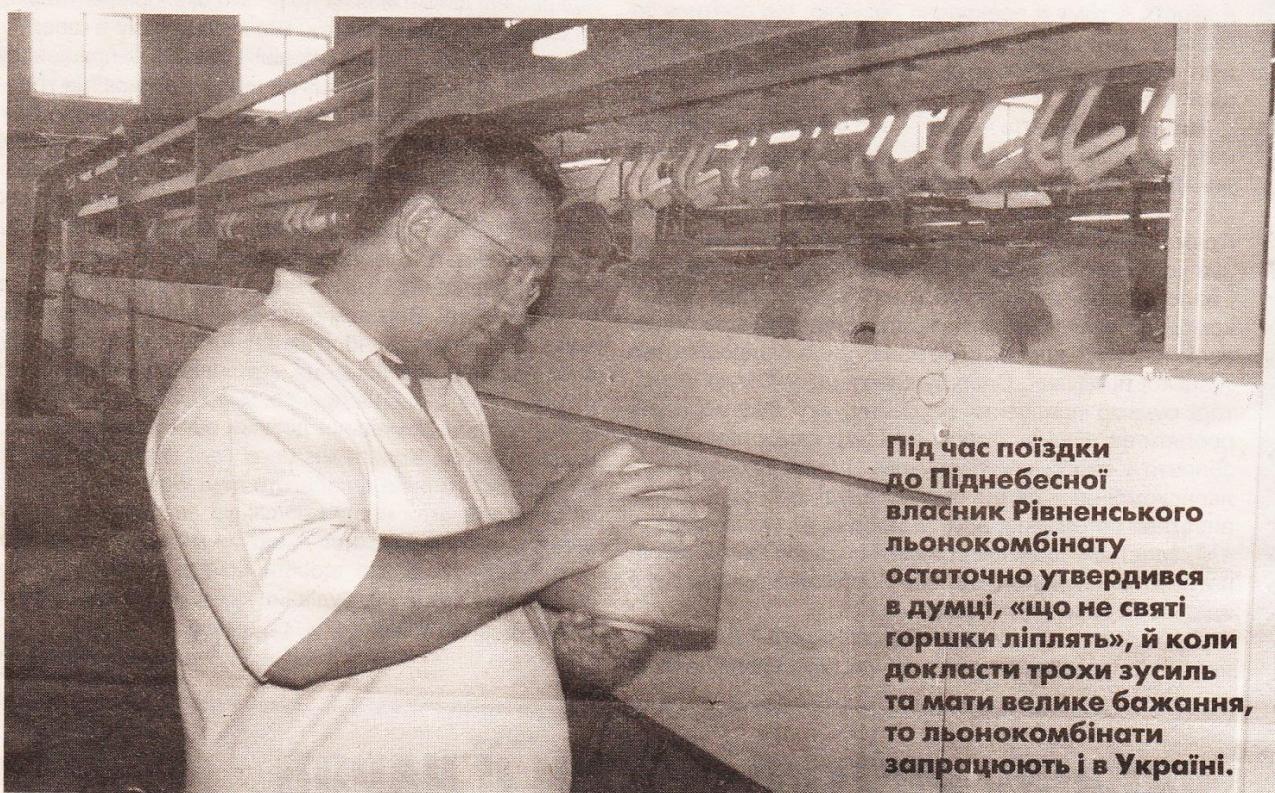
СТОР. 10

ДВАДЦЯТЬ П'ЯТА
СВІЧА ПАМ'ЯТИ

ЛЬОНКОМБІНАТ

СТОР. 4

ОЛЕГ ЧЕРВОНЮК: «БОЛИТЬ СЕРЦЕ, що у Китаї льонокомбінати працюють, а у нас ні...»

Під час поїздки до Піднебесної власник Рівненського льонокомбінату остаточно утвердився в думці, «що не святі горшки ліплять», ю коли докласти трохи зусиль та мати велике бажання, то льонокомбінати запрацюють і в Україні.

Звичайно, Олег Червонюк вважає, що справу відродження льоновиробництва потрібно робити без на-тику, поетапно, все прораховуючи. І у цьому допоможе досвід Китаю.

Отож по приїзді з Китаю — зразу до справи. Втілювати задумане на Рівненському льонокомбінаті розпочали з ремонту колишнього ткацького цеху.

— Перший етап виробництва трикотажного полотна ми налагодили. Нині йде його розширення вже на сучасному обладнанні. Незабаром будуть встановлені нові агрегати, які чекають розмитнення. Відродження ж ткацького виробництва ми вирішили розпочати із ремонту колишнього ткацького цеху та на старому обладнанні. Це дасть змогу відновити у пам'яті усі тех-

скрупульозно відпрацювати, та й сама робота ткацьких верстатів відрізняється від роботи трикотажних. Отож, щоб розуміти, з чого починати, спробуємо всі ці етапи відпрацювати на старих верстатах.

А вже згодом зможемо закупити нове сучасне обладнання. Але для того, щоб розпочати роботу ткацького цеху, потрібна якісна сировина. Пошук її і став метою моєї поїздки до Китаю. Загалом було надзвичайно цікаво побачити роботу китайських льонокомбінатів, дізнатися, як вони працюють, де закуповують сировину, почути інформацію про їхні ринки збуту. І на всі питання я отримав відповідь. Китайці закуповують сировину переважно у Франції та Голландії. Привозять її у Китай і переробляють на пряжу, тканини, шиють готові вироби та експортують їх по всьому світу.

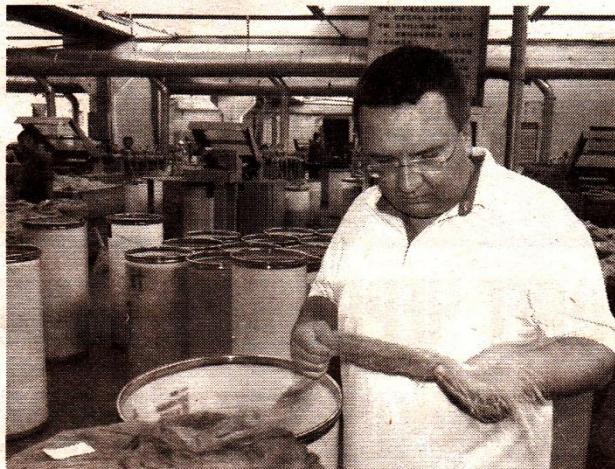
ОЛЕГ ЧЕРВОНЮК: «БОЛИТЬ СЕРЦЕ, ЩО У КИТАЙ ЛЬОНКОМБІНАТИ ПРАЦЮЮТЬ, А У НАС НІ...»

Закінчення. Початок на 1 стор.

Наше ж завдання – поетапний розвиток льонокомбінату, а за тим і льонарства в Україні. У нас є вже контракт, є домовленості, що ми спочатку закупимо лляну пряжу в Китаї, привеземо її сюди й робитимо теканину. Одночасно будемо дізнататися, який асортимент кращий для наших споживачів. І якщо цей процес буде вдалий й ми віднайдемо ринки збути, тоді ставитимо питання про виробництво своєї пряжі на місці. Ми ж можемо з таким же успіхом купувати сировину в Франції і переробляти її у себе. Якщо і цей крок буде успішним, тоді постане потреба самостійно сіяти і вирощувати льон, щоб стратегічно не залежати від партнерів. Головне – дотримуватися технологій. Адже Польща теж вирощує льон, але з якихось причин китайці там сировини не купують. Вся справа у її якості. А тому я прекрасно розумію, що братися за вирощування льону не просто. Отримати якісний продукт можна лише за умови застосування найсучасніших технологій.

Мені серце болить через те, що у Китаї льонокомбінати працюють, а у нас ні... У Піднебесній знають, що раніше в Україні вирощували льон, і було дуже важко пояснити колегам, чому ж не роблять цього нині. Пряжа, зроблена на китайських підприємствах, надзвичайно високої якості. І я думаю – це питання часу і наполегливої праці – що й на Рівненському льонокомбінаті, який є одним із кращих підприємств легкої промисловості країни, буде налагоджено виробництво ткацької продукції. Спершу завеземо з Китаю нитки, тоді будемо привозити сировину, яку будемо переробляти на місці, а згодом почнемо самостійно сіяти, збирати і виробляти продукцію. І хоча льонарство і льонокомбінат – це дві окремі галузі, які повинні розвиватися автономно, але, зважаючи на українські реалії, здається, що мені доведеться ці дві галузі об'єднати. Я переконаний, що цей поетапний процес буде вдалим та економічно вигідним.

Сумніватися в задумах Олега Червонюка причин немає. А переконатися в тому, що його слова завжди

підкрайлені діями, можна по роботі експериментально-го швейного виробництва. Ще місяць тому в швейному цеху стояла лише одна лінія, згодом запрацювала ще одна, а до кінця місяця до них додастися ще три.

— Ми маємо чудові результати, — задоволено розповідає Олег Казимирович. — На сьогодні виробляємо до тисячі штук футболок за зміну. Плануємо ж випускати їх до кількох тисяч на добу. Швейне виробництво використовує власну тканину, яку виготовляємо на льонокомбінаті. Так заробляємо гроші і вкладаємо їх у нове обладнання. І таким чином збільшуємо кількість робочих місць. Загалом на кінець цього місяця забезпечимо роботою 80 чоловік. І дуже хотіли б, аби купувати нашу продукцію мали можливість у першу чергу рівняни. Але, як це не прикро, міська влада відмовила нам у наданні земельної ділянки під будівництво торгового центру. Коли б ми мали свої торгові точки, то продукція там була б набагато дешевша, а то намкажуть, що бачили нашу продукцію на ринку за ціною вдвічі вищою відпускної. А що ми можемо зараз зробити? Думається, що здоровий глупд переможе, й ми отримаємо місце під будівництво торгового центру, а рівняни — якісну недорогу продукцію.

Ольга ДЕМ'ЯНЧУК